

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

(Του Φρά 'Αντζέλικο)

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΝ ΕΥΓΕΝ'ΟΥ ΜΟΝΦΟΡ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΛΟΓΕΡΟ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ Νεαπόλι άνοιξε τὸ μεγάλο καὶ βαθὺ κόλπο της, σάν γυνίκα ποὺ άνοιγει τὴν ἀγκυλιὰ της νά δεχτῆ τὸν πολυαγαπημένο της. Ἡ γαλήνια θάλασσα σπυθολοῦσε κάτω ἀπ' τὴς ἀκτίδες τοῦ φλογεροῦ ἡλίου. Ὁ Βεζούβιος, πέρα μακριά, ἔβρινε τὸν ἐπιβλητικό ὄγκο του, γελιστός ὡς καὶ καλόκαρδος. Γιναῖτο τὸν ὄντιμο ἑσπρινῆ ἀνθ' αὐτῆς σκαίπαζε τὴ μιά πλεορά τῆς πόλεως, ἐκεῖ ὅπου εἶναι οἱ χῆτοι...

Μά ἡ καρδιά τῆς Ἀδέλας, τῆς ὀμορφῆς τραγουδίστρας τοῦ δρόμου, ἦταν βαρειά καὶ συγκεκαμμένη. Γι' αὐτὴν οὔτε ἡλιος ἔπαιζε, οὔτε καὶ καίτσαροι. Βαθὴ τριστάδο εἶχε ἀλλοθεῖ στὴν ψυχὴ της καὶ δὲν τὴν ἄφινε νά νοιώσῃ βαρειά τὴ γὰρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ ἔκανε ὅλων τῆς καρδιῆς νά λαχτοῦν κάτω γῆλο καὶ άγνωστο... Ἡ Ἀδέλα ἦταν λυπημένη ἐπειδὴ ὁ Πάολο δὲν τὴν ἀγαπᾶσε πλεῖα. Ἐπειδὴ ὁ Πάολο εἶχε ξεκαλοῦσται ἀπὸ κάτω γλυκίη καὶ ζαυθά πλεῖστα Ἀγγλίδα, ποὺ ἤθελε μόνη της στὴ Νεαπόλι, γιὰ νά ξαναῖσθῃ τὴν ἕγεια της, κάτω ἀπ' τὸν φλογερό ἡλιο τῆς πόλεως αὐτῆς.

Τοια δόλοληρα χροῖνα εἶχαν ἔρσει μαζί, ὁ Πάολο καὶ ἡ Ἀδέλα. Ἐκεῖνος ἦταν ψαράς. Ἐνα παλιόραϊ ὡς εἶκοσι τεσσάρων χρονῶν, ψιλό, μελαχροινό, μὲ σῶμα λεπτό, ἀλλὰ καλοδεμένο, μὲ μπράτσα γεμίτα δύναι, μὲ φρεσιὰ καὶ θερμὴ φωνή. Ἐκεῖνη πάλι ἦταν ἕνα ἄγχο λουλοῦδὴ τῆς Νεαπόλεως, ὅσο γέινα τὴ ἀφροσύνοια ποὺ δὲν ἔφερε κανεὶς πλεῖος τάφερε στὸν κόσμο καὶ ποὺ ἐφρανοῦνται μιά μερά ξαφνικά στὰ πεζοδρόμια καὶ στὴν ἀγορὰ μιάς πόλεως ἢ ἐνὸς χωριοῦ, χωρὶς νά μίση κανεὶς ἀπὸ ποὺ ξεφύτρωσαν. Μά ἦταν πολὺ ὀμορφη. Τὸ πρόσωπό της εἶχε κάποινα ἐφροσιὰ τοαζινιάς καὶ προκλητικότητος, μιά ὀμοσιὰ παρατηροῦσε προσεχτικά τὰ μίτια της, θά διάβαζε στὰ μάγου καὶ ἔγρα ἀβήθη τους ἕνα ἡμεῖο καὶ παθητικό παράπονο, τὴν ἀπελοῖσι μιάς κόρης ποὺ δὲν γνώρισε ποτὲ της τὴ σιοργὴ καὶ ποὺ φλέγεται ἀπ' τὸν πόθο γ' ἀγαπήνη, γ' ἀφοσιωθῆ, γὰ ἀπισσιτὴ γιὰ ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο...

Κάποιο βράδι, ἐκεῖ ποὺ τραγουδοῦσε σ' ἕνα μικρὸ κῆτο τῆς Νεαπόλεως, εἶδε ἕνα νεό — τὸν Πάολο — νά σηκώνεται ἀπ' τὴν κρεβάτια του, νά τὴν πλησιάζη, νά τὴν ἀράλλη μὲ δύναι στὴν ἀγκυλιὰ του καὶ

νά τῆς φιλίη ἄφινε, παρὰφορα τὰ χεῖλη. Ἡ Ἀδέλα, τραλλὴ ἀπ' τὸ θυμό της, ἀράπαξε μιά γλάστρα ποὺ βρέθηκε δίπλα της, καὶ τοῦ τὴν ἔφερε στὸ κεφάλι. Ἄν ὁ Πάολο δὲν προλάβανε νά φιλᾶτῆ ἐγχαίρας, θά τὸν ἄφινε στὸν τόπο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτῆ, ὁ Πάολο καὶ ἡ Ἀδέλα ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Καταλάβαιναν πλεῖα πὼς τὸ ἴδιο ἀσυγκράτητο πάθος τοὺς ἐφλοῖγε καὶ τοὺς δύο.

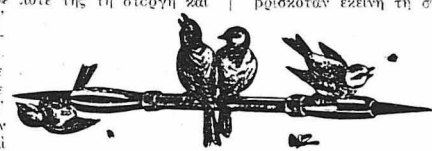
Δὲν τὸ εἶχαν σὲ τίποτε νά ἀλληλοδέονονται ὄρες δόλοληρες, γιὰ νά αἰσθανθοῦν ὕστερα ποὺ βαρειά τὴν ἰδωνὴ τῶν φιλίων τους. Οἱ νέοι αὐτοὶ δὲν μπορούσαν γ' ἀγαπήθῃν μὲ ἡρεσιὰ καὶ μέτρο. Τὸν ἔρωτα τὸν φαντάζονταν σάν κάτι σκληρὸ καὶ ὀδυνηρό. Ἡ Ἀδέλα εἶχε βρεῖ ἐπὶ τέλους τὸν ἄντρα ποὺ δευροπολοῦσε, τὸν ἄντρα, γιὰ τὸν ὅποιο θά γινόταν θυσιὰ. Καὶ ὁ Πάολο, ὁ σκοτεινὸς καὶ ἀκατανόητος Πάολο, βόρθε τὴν γυνίκα ποὺ ποὺ χρεαζότανε. Τὴ γυνίκα ποὺ ὅσο περισσότερο θά τὴ βασιάνε, τόσο περισσότερο θά τὴν ἀγαποῦσε...

Ὁ ἔρωσι εἶνε πάθος καὶ μαῖνια κάτω ἀπ' τὸν φλογερό ἡλιο τῆς Νεαπόλεως. Καὶ ἡ φρεσιὴ ἢ ἐρωτευμένους κἀνοῦνται κάτω ἀπ' τὸν φλογερό ἡλιο τῆς Νεαπολιτάνικης ἀγάτης!...

***

Μά ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρός εἶνε αἰνίγμα σκοτεινὸ καὶ δυσκολοῦγηγο. Ὁ Πάολο, ποὺ ἤθελε τὴ γυνίκα ρομιαία, παρὰφορα καὶ ἄγχο, συγανήκηθε ἔξαφνα ὡς τὰ τριστάδο τοῦ εἶναι τὸν ἀπὸ μιά ἀδύνατη καὶ λεπτοκαμωμένη Ἀγγλίδα, ἀπὸ τὸ γλωμο αὐτὸ λουλοῦδὴ τῶν ἀριστοκρατικῶν εαλονῶν τοῦ Λονδίνου, ποὺ λίγη στὴ Νεαπόλι γιὰ νά τὸνοῦσῃ τὴν κλονισμένη ἕγεια του.

Μιά μερά, ἔτιχε νά πᾶν μόνος του ἕνα καλλιὸ φρέσκα ψάριμα στὸ ἔξνοδοχείο, στὸ ὅποιο ἔπιεσε καὶ ἡ Ἐδὴ Χάφρισον. Ἡ Ἀγγλίδα βροισόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸν ἔξωτο. Τὸ ἡλιασμένο πρόσωπο τοῦ Πάολο, μὲ τὰ μάγου λαμπρὰ μάτια, καὶ κατάνορα σιογοῦ μαλλιά καὶ τὰ δεμένα δινάτα μπράτσα του, ἢ νεανιὴ ῥοῖη τῆς λεδόντικης κομωστας του, συγανήκηθε βαθύτατα τὴ λεπτὴ ἀριστοκρατίδα. Εἶδε μπροστά της τὴ νεότη καὶ τὴ δύναι προσηλοποιημένη... Κάλεσε κοντά της τὸν Πάολο, τὸν ῥώτησε ἀπὸ ποὺ ἦταν καὶ πὼς

πρωϊνός και όταν χωριστήσαν, του έδωσε ένα κίτρινο τριαντάφυλλο.

‘Ο Πάολο έφυγε απ’ τ’ Ξενοδοχείο με τ’ κεφάλι χαλασμένο, με την καρδιά συγκινημένη από κάποια τρυφερή συγκίνηση. Παράξενο πράγμα. Απότος που όταν έβλεπε κάποια όμοια γυναίκα, αισθανόταν άμοιας την ανάγκη να την ποταπώσει και να την ξεσκιάσει, τώρα, με την ‘Αγγίλια, του συνέβη ακριβώς τ’ αντίθετο. Δεν θα το έλεγε ποτέ ν’ άποιας έταμο της τ’ χείρ του. Θα ήταν εντυπωσιασμένος αν τον άβλεπε να της φιλώσε τ’ μικρό της δαχτυλάκι και να της χαϊδεύει απαλά—απαλά τα ξανθά μαλλιά της. ‘Όσο κοιμόντοζαν, γυρνούσε άλλοτ’ τ’ κεφάλι του για να μην άναμνησθή τ’ γαλανά, διοκάθαρα μάτια της—γιατί του φαινόταν πως, άνοιχτάζοντας τόν παράδεισο αυτό, δεν θα μπορούσε ν’ άνιψή και θάψετε καταγής, κλαίοντας, χωρίς ν’ έξοι να κ’ άκείνος για τ’ πράγμα κλαίει.

Τ’ο βράδι έκείνης της ημέρας, του κάκου η ‘Αδέλα περιέμενε τόν Πάολο να πάη να την βρή στο δωμάτιό της. που κρατούσε σ’ ένα μεγάλο πολεοδομασμένο σπίτι, στην πιο άπομακρομένη και φτωχική συνοικία της Νεαπόλεως. Και όταν, την άλλη μέρα τ’ο πρωί, πήγε η ίδια, άνοιχτη και ταραμμένη, να τόν βρή στο δωρ του σπιτί, δεν βρήκε τόν Πάολο εκεί. ‘Ο φράξ έλεγε φησι από σ’ άγρια χαράματα, για να πάη να πιάση καλή φρέια, για τ’ Ξενοδοχείο που έμενε η ‘Εδθ.

‘Έτσι, τ’ο Πάολο κ’ η ξανθή ‘Αγγίλια Ξενοικονομήσαν. Η ‘Εδθ δεν έκομψε καθόλου τή χαρά της που ξανάβλεπε τ’ νεαρό και φορεμένο Ναπολιάνο φράο. Τ’ο ζήταρε μάλλον να την πάη μαζί του στο φάριμα, την άλλη μέρα τ’ο πρωί. ‘Εκείνος δέχτηκε με προθυμία και διαταγιο μάλτ. Η Ξενοικονομμένη, αυτή ‘Αγγίλια, που θα μπορούσε να της σπάση τ’ κόκκοι με τ’ δυό τόν μονάχα δαχτυλάκια, τόν έφρόβιζε, τόν έκανε να τρώη εάν παιδ’ μπροστά της...

‘Όχι έκείνη την ημέρα, η ‘Αδέλα δεν μπορούσε να βρή πούθενά τ’ο φίλο της. Τ’ο κάκου έφραξε σ’ όλη τή Νεάπολι... ‘Ο Πάολο, μόλις έφυγε απ’ τ’ Ξενοδοχείο, έφραξε να κρατητ’ πίσω από κάποι βράχια. Έξω απ’ την πόλι, μακριά απ’ τούς άνοήτους, για να φιλώ τόν κωνινογγο φροιά του με τ’ο πιο μελωχολικό τραγουδά τής πομπής πατιόδας του.

Και τ’ο βράδι μονάχα, η ‘Αδέλα έμεινε, από ένα γραμμάτι τ’ο Ξενοδοχείου, στο ό-πιο ήταν η ‘Εδθ, πός τ’ο Πάολο φαινόταν φροιαμμένη με την ξανθή ‘Αγγίλια και πός την άλλη μέρα το πρωί θα την έταμνε μαζί του στο φάριμα...

Η ‘Αδέλα δεν είχε τίποτε... Μονάχα, όταν κατά τις έννια τ’ο βράδι, βρήκε σπυός δρόμους της Νεαπόλεως με την καόρα της για να τραγουδήσει, τ’α τραγουδά της ήταν ένας πλασματικός βόττος, μια άτελει-σμένη έλπίση προς τόν ε-πι που διάβαινε και γίνεταν...

***
— Πάολο! Σ’ αγαπώ! Δεν θέλω να σε χάσω! Είσαι δικός μου! Σ’ έρωτεύω! Δεν έβριζε τί είναι ξανή να ζήνω για να σε κρατήσω!... είπε η ‘Αδέλα την άλλη μέρα τ’ο πρωί στον άπομασμένο της.

— Άσε με ήσυχο, Αδέλα, τής άποαρήθηκε θυμωμένος ο Πάολο, παίγοντας τ’ο κούνο καπέλλο του και τ’ο σπινερά της φραξής κ’ έτοιμαζόμενος να φύρη.

Θά ήταν η ώρα πέσσερες τ’ο πρωί. Η ‘Αδέλα δεν είχε κοιμητ’ καθόλου εκείνη τή νύχτα. Και μόλις έταμνε να ξε-μερσησι πήγε και βρήκε τόν Πάολο στην καλόβα του με την άπόλαση να μην τόν άφήρη να πάη στο φάριμα μαζί μ’ έ-κείνη την καταραμένη ‘Αγγί-λια, που ήθεε απ’ τ’ο πέταμα τ’ο ζώπιου για να της κλέψη την αγάπη της, την εστέρια της.

— Πάολο! Ξανάσε ύστερ’ από λίγο η ‘Αδέλα με έκτετα-τική φωνή. Η Ξένη δεν σ’ ά-γαπάει. Αισθάνεσαι για σένα

μονάχα μια ιδιοτροπία... Δεν μπορεί να σε καταλάβη καλά... Ένω έγω σε ξέρω, έγω σ’ έζησα στην αγάλη μου... Γιατί άπαρτάσει την αγάλη μου; Τι σου έκανα; Δεν περιούσιμα εύτοιχομνοι μάλτ, μετρημένοι απ’ τή φλίνα τής άγύσης;...

‘Ο Πάολο άρχισε να νευριάζη με τις κλάρες της ‘Αδέλας. ‘Έξ άλλου, ήταν άγρια παιά και δίν έφαρε ν’ άφήρη την ‘Εδθ να τόν περιέμενη. Πώς άιος να ξεφορτωθ’ την ‘Αδέλα; Την ήξερε πολύ καλά. ‘Έξερε πός δεν ήταν από ζέντες τις γυναίκες που μπορεί να τις κόνης εύκολα ό,τι θέλει. ‘Αλλά να μην δεν μπορούσε να κώνη άλλως, άποφάσισε να κατασ’ ό,τι στα έσχατα υφά. Η ‘Αδέλα στε-κόταν μπρός στην πόρτα και τ’ο έφραζε τή διόδο.

Την άρασε λοιπόν από τ’ο μαλλιά και την έπρωξε με δύναμη πέρα. Η ‘Αδέλα άφρασε να της φήρη απ’ τ’ο στήθη μια φορεμάη κρανητή πόνου.

— Πάολο! έκραύγασε, θα μετανοιώσης πορ’ γι’ αυτό που μου έκανες!... Θυμήσου τί σου λέω, Πάολο!...

***
Η ‘Εδθ πετούσε απ’ τή χαρά της, βαδίζοντας πλάι στον Πάολο και περιέμενε μαζί του στο φάριμα. ‘Ο δρόμος ήταν όμοιός, με η ‘Αγγίλια σκόνταρε σε κάθε βήμα, κ’ αυτό για να της δινετα ά-φορη ν’ άκοιμιάη στο υπάροστο του Πάολο, να γέρνη έταμο του, ν’ άναμνη τή δυνατή θαλασσηνι ένοδια που έβγαζε τ’ο γεροδεμένο κορμ’ του. Κοντά της ο Πάολο είχε άρημονήσει και πού την ‘Αδέλα και το φάδο, τόν όποιο αισθάνθηκε άνοτηγής τις άπαλιές της.

Οι δυό νέοι προχωρούσαν μιλώντας χαρούμενα. Φερουσαν τώρα από ένα ύφωμα, απ’ τ’ο όποιο έβλεπαν ν’ άπόλυτους μπροστά τους τ’ο μαγετικό λιμάνι της Νεαπόλεως, σκεπασμένο από άνάλαφη προνήη άουζήη...

‘Έξωφρα, τή στιγμή που διάβαιναν άναμεσα από κάποι βράχια, πετάχτηκε μπροστά τους η ‘Αδέλα, άγρια, άναμυλάσιστη.

Η ‘Εδθ άποσπορήσασε τρομαγμένη, ενώ ο Πάολο άφρασε άμέ-σως και στάθηκε μπροστά της, για να την προστατεύσει με τ’ο σώμα του. Τ’α μάτια του πετούσαν απ’-θεα. Από τ’ο στόμα του έβγαζαν άφρος. Είχε άγρήσει τόσο πολ-λό απ’ τ’ο θυμό του, όστε κ’ αυτή η ‘Αδέλα τ’α χροιάσασε.

— Τι θέλεις πάλι έδθ, μπρο-στά μου; τή φώτησε άπότομα ο Πάολο.
— ‘Εσένα! τ’ο άποαρήθηκε με κλωνιφορη φωνή η ‘Αδέλα.
— Σου τ’ο είπα μιά για πάν-τα; να μ’ άφήσης ήσυχο!...
— Πάολο, έπονέλαθε τότε η ‘Αδέλα, λήπισον με... Έχεις καν-ένα παρτίου από μένα τ’οια χρόνια τώρα που ζήσαμε μαζί;
— Αδέλα! Ξανάσε ο Πάολο, τρέμοντας ολόκληρος απ’ τ’ο θυ-μό του και συγκινημένος με λύ-σσα τή φροβιές του, γύρωσι πίσω στην πόλι, είδεμυ θα σε παρτίσο κάτου απ’ τούς βράζους!...

— ‘Όχι! δεν θα σε άφήσω μόνος, τ’ο άποαρήθηκε πεσμα-τάριζα η ‘Αδέλα, πόνεζε άγρή-φει κ’ αυτή ξαρκιά.

Η ‘Εδθ πού είχε συνιθισί στο μεταξθ απ’ την κατάλυθι, στην όποια την είχε φέρι η ά-ναμνητερη έμπίσιος της ‘Αδέ-λας, κατάλαβε άμέσως πορ’ τί-νος πρόκειται. Και, την ίδια στιγμή, έπυρηνον μέσα της τ’ο ένστικτα της άποσπορήθιδος, τής γυναικάς που εινε μαθημένη να βιέση τούς άνδρες σκόλδους στα πόδα της. Θέλησε λοιπόν να δο-κιμάση την αγάλη του Πάολο και να έξενετισίη την άνιψήθό της.

— Δέ βρίσκες, Πάολο, είτε στο φίλο της, πός άγρήσιμα πολ-λό και πός εινε κωρός να τη-γαίνουμαι;

— Νάι, πάμε, τής είπε κ’ ο Πάολο με άγρια φωνή, που έ-δειχνε ότι ήταν άποφασισμένος να καταφρήη και στα έσχατα για ν’ άπομασρήνη την ‘Αδέλα από τ’ο δρόμο τους.

Τότε η ‘Αδέλα, βλέποντας πός ο Πάολο την είχε βγάσει πειά απ’ την καρδιά του, άποφά-σισε να ύποκατητ’ κωρετερικά στο

ΣΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΪΝΓΥΡΙΚΟ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΔΚΕΡ

ΕΡΩΤΕΣ ΦΡΙΚΗ

ΤΡΟΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

"Ασπ' άρχιζόσασ από τήν Γενεύην, όσόν συνελήθοσας τās σπουδās τής σ' ένα τών κωριώτερόν έξελι σχολείον. Σιλουέττα τού τήν διακρίνει ένδυστροφα αλόουρον, φουσιγονομία με φρομώσας Παριζιάνας. Δέν ένε έπιμοφία, έν τούτος ένε περισσότερο γοητευτική και από τήν πλέου τυπική εφορφέσσοναλ μορφήν. Διακρονοόμενον προτέριον, ειφρία ανασταστική με πλεονέκτημα σπουδαίον μεγάλην ιστοριοφροσίαν, έν άντιθέσει πρός τις περισσότεροσ σιναισιμιάσ τής, αί όσποια έχουν έφως τής Πρωσις Γραυιάλ, τού Μολέροφ. Άλλα πολλά τās κοσμησάς συγκροτήσασεις και όσόν όλοθ θα κείνη έμαθόνσιν εσασασιονένελλο.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αί δεξιόσασ εξεκαλοφούθιν να ένε στις δόξασ τών, ύπερ ποτα πικρά και ζοφρά.

— Τήν παρελθούσαν εβδομάδα διάλόφουσ σερία άπογευματινών και βραδινών κοσμιών συγκροτήσασιν.

— Αίον έπιτύχασ δεξιόσασ τού παρελθόν Σάββατον παρά τώ Ναυάφω και τή κ. Ν. Μαζαά.

— Η γοητευτική έπιλομένη με πολύ καλλιτεχνικό γούστο.

— Μία πλοήρια αίσθησασ διανεφθιμένη κατά τήν Άγγλική μόδα, όσπε να σχηματίζη γούσας όπό έπιπλα σιναισιμωφρημένα και ένσασισιμωφίνα με τις όμοιές στόφασ σέ ζωφια βέφ—ντέ—γούλ.

— Μεταξύ τών κωλιμένων Πρωσιστροφ τής Γολλιάσ κ. Κλενίφ Σιμόν, Πρωσιστροφ Ρουμιάσ κωροφιστή με ζώκασ, ή κ. Χειρτερίαν, ό κ. Μπερτόλδη, κ. και κ. Γιστόφι Κεαύλ, ή κ. Μαυρή, ή κ. Στ. Άθηνάφου, ή κ. Κοκοφίδη, κ. και κ. Τριχοφί, κ. και κ. Εικασιόφ, κ. και κ. Μαυροφί, ή κ. Χατζηφραζούκ, κ. και κ. Ποσειδών, ή κ. Άργυροφούλον.

— Οι οικωδεσπότια δέχοντα με τήν διακρίνωσαν αίσθησασ σιναισιμωφίτητα.

— Από τις όμοιότερες έμφανισασ αί δίξασ 'Ιρην και 'Αλεξ. Ν. Μαζαά.

— Σ'Ασασασιονένελλο κομψότησ ή δίξ Ζανέττ Παπαλοκά με πρσίση φροστική ζωφίξασ και πλατινέρο φάβιο μαύρο καπέλλο.

— Ρωσοφική ή δίξ Χάρι Ποσειδών με μαύρο κομψότατο σίνολον.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η είκων τού σημερινού εξοφυλλου μας ένε έργον τού Ρωσσοφ ζωφράφου Ροϊνίφουφ και λαοφιστίαν τόν Θεάνθρωπον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό Γραφίον μας 'Αλεξάνδροφας μας άναγγέλλει τούς άφροφίνας τού κ. Στράττ Τσουκαλά, τόν Κωσαστηρώτον κ. Ι. Μαυρά, μετά τής δινίδασ Κωσαστήρας Ψυχοφού.

Τό «Μωσκίφου» συγγράφει θεοφώσ.

αυριόφ τής. "Εσκιφε τού κεφάλι τής με ψυχική σιναισιμωφία, έβαλε όλα τά δυνάττα τής για να συγγραφίση τ' άναφνιλητά που ήταν έτοιμα να ξεσάσασιν, και έλεε στόν Πάολο με άτάφραξη φωνή:

— Άφού ένε έτσι, πηγαίνετε... Πήγαφνε. Πάολο, και σου εύχομαι να βρήσ κατ'ά τήν έιτιχία που δέν μπόρεσ να σου ζωφίσο έγώ...

Μά παρ'όσον πράγμα!

Τά τεισινά αυτά λόγια έφραφ τελεία άνωστάσασ στήν ψυχή τού Πάολο. "Ο φρωφ έφρωξε μια πλείνα ματιά στήν "Εδιθ και όταν πρόσσε τή σκληρή και χαροφίμενη έμφραση τών ματιών τής, άναφρίασσε. Τότε μονάκι κατ'άλεθε πός ή γυναικία αυτή ήταν μια έρωσίστρια, πός τόν ήθελε μονάκι από ιδιοφροσία... Άναφρίσθησε σιναισιμωφίνας πόςσε φησιεσ είχε κάνει για αυτόν ή "Αδέλα και ή σκληρή καρδιά τού μαλάκασσε...

— Συγγώφει με, "Αδέλα, έλεε φηριανά, πληροφίζοντασ τήν τραγοφίσασ τού δρόμου, που τόν κούτασε με μάτια δοθάνωχτα άτ' τή χαρά και τή κατ'άφίλησι. Συγγώφει με... "Ημουν τρεφίλος και δέν ήξερα τί έκανα... Τώρα καταλαβαίνω που άτ' τις δυό σας μ' αγαπάει πραγματικά...

Και, όζροντασ στήν "Εδιθ μια ματιά γεμάτη μίσοσ και περιφροσίη, άγγάλασε τήν "Αδέλα άτ' τή μέση, τήν τρέφίξε μεζύ τού κ' άπομαφρόνθησαν, άμύλητα, βοφού, έιτιχισιένοι...
ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΜΟΝΦΟΡ

ΕΝΑ ΒΙΒΑΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΡΕΨΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΤΟΥ ΠΙΩΔ ΡΕΜΠΙΟΥ

ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ

Δέν πρέπει να φέρεται κανείς πρός τούς ύπηρέτες του με τόν τρόπο, με τόν όποιο έφέροντο τον παλιό ζωφρο όί άστοί.

Λέμε όί άστοί, γιατί όι πραγματιστι όριστοφιστάσ έφέροντο πάντοτε πρός τούς ύπηρέτας τον με πολύ διαφροστικό και καλύτερο τρόπο. "Ετσι, κατά τού δένδρο τών Χριστοφύλλων από παλάτι τού Γουάνδσοφ, ή βασίλισσα τής Άγγλίας ζωφρέει μεζύ με όλους τούς ύπηρέτες τών άνωκίτων. "Επίσης όταν ή πριγκίπισσα Μπρανκόβαν έδωσε ένα μεγάλο ζωφρο για τήν ενφίλωση τού γυφού τής, άρχισε τού ζωφρο ζωφρονίτας με τού ματσο γτ' ότέλ τού παλατιού τής, ένθ ό γυφός τής ζωφρέει με τήν ζωφίμερή τής.

"Όταν ένας ύπηρέτης ή μια ύπηρέτριά βρσίσονται πολλά χρόνια στο ίδιο σπίτι, όί ζωφροί τους πρέπει να τούς φέρονται σάν γ' άποτελοφιν και άπό αλλή τής οικογένειάς τους. "Όσπόσ ή σιναισιμωφία τους δέν πρέπει να φηνίη μεζύ τής πλείους οικωφίτησ και έξισισισ.

Η καλύτερη παραδόσ τής ευγένειας άνωκίτων να πηγαίνη πάντοτε ό ύπηρέτης στόν ζωφρο τού τ'αφροφροφίσι, έστο και άν αυτό άποτελείτο από μια έπιστολή μονάκι.

Αυτό ένε καλύτερ έπιδεικνιό και ματαφόδοσ και μόνον σέ ύπηρέτες μεζύφον, μεζύ στά όποια ζωφροφίνα πηγαφμετρία άριστοφιστάσ, σβασίνα τις παραδόσισ, ισοφί και έμφροσιστή.

Ένε όσος άστοί και κομψό, όταν δέν έξει ζωφίνα μεζύφον και έξει μια ύπηρέτριά, που τού κάνει όλεσ τις δουλειές, να έχη τήν άξίσιον άτ' αυτή να τού πηγαίνη τά ζωφάματα σέ δίξο.

"Ο σοφός, όταν κούτασ μεζύ στά άνοκίτη και κούτασ ή ζωφίνα τού μεζύ ή άποσφίδοφια άλλος σιναισιμωφίη ή φησιεσ τού ζωφρο τού, δέν πρέπει γ' άποκαλάττεται, αλλά να περιφροφίται σέ μια κείνη τού ζωφράφου ή να ζωφρέται, φέροντασ, όσος όι σιναισιμωφίσι, τού ζωφρο τού στο παλάτι του.

Ένε καλύτερ έπιδεικνιό τού να ζωφβαίνη ό σοφός άτ' τή θέσι του για ν' άνοκίη τήν όλοτα τού άνοκίτηφ στόν ζωφρο τού. Αυτό πρέπει να γίνεται μονάκι όταν δέν έπιμύξη κινδίνος να ζωφροφισθί ως έπίδειξισ. Στην περίπτωση αυτή ό σοφός πρέπει να βρσίξη πάντα τού παλάτι του.

ΜΙΣΘΟΙ ΥΠΗΡΕΤΩΝ

Μην έισθε ποτέ φειδοφίλο μεζύ σκληροφίτησ στόσ μισθοσ τών ύπηρετιών σας.

Μ' αυτά δέν ζωφρίξει ζωφίνα τίποτε. Άπεναντίως δέν μισφεί να βρή ποτε καλό ύπηρέτη και βρσίκει πάντοτε ύπηρέτριά που ζωφίνα τά φηριτά, που σπάσει τά γελαζιά, που ζωφί χωρίς λόγο τού φησιεσ, τού γκαζί και τά κάρβουνα και φηριεφί πολύ.

Μία παροιμία λέει: «Πληρωφίστε, άν θέλετε να έχετε τήν έπίμηρι τού ζωφμου». Η παροιμία αυτή μισφεί να τροποφισθί και να κείνη: «Πληρωφίστε, άν θέλετε να έχετε καλούς ύπηρέτες».

ΑΔΕΙΞΙΣ

"Επιτρέφειτε στόσ ύπηρέτες σας να φηνίον καθε βδομάδα ένα άπομισθίμερο άτ' τού σπίτι σας για να κείνον τις δουλειές τους.

"Επίσης μην τούς σκληρόφνετε ποτέ στο σπίτι τις Κινιακές τού άπόγειου.

"Ετσι τούς εξεσφασίφειτε τήν εβδομαδιαία άνάπησι, που ένε ένα κοινωνικό δικαίωμα άπόλοτο.

"Εδθ ή οικωδεσποίνεσ θα μιάσ ρωτήσασ: «—Μά ποίος θα έστομάξη τού δεικνο τις ήμέφες που θα λείπον όι ύπηρέτες;»

—"Εσεί ή ίδιε, ζωφίφ μοι, σας άπαντάσ.

Αυτό ένε άναφνιτικό για τού πνεύμα, ένε διαφροστικό, ένε όργανό. "Επίσης μ' αυτό τόν τρόπο δείχνατε, άν ένε άνάγκη, στόσ ύπηρέτες σας ότι μισφεί να κείνετε και χωρίς αυτούσ και ότι δέν σας ένε εέξ τών όν οίκ άνενο.

ΔΩΜΑΤΙΑ ΥΠΗΡΕΤΙΑΣ

Στά περισσότεροσ στίτια, τού δωμάτια τής ύπηρεσις ένε χωρίς άέρα, χωρίς ήλιο και σφερφίνα και αυτών τών στωκεφωδών έπιπλων.

Μ' αυτό τόν τρόπο όμοσ μια ύπηρέτριά δέν μισφεί γ' άγαλίση τού σπίτι, στο όποιο ύπηρέττι και στο όποιο κούτασ, άφού τής φαινετα τόσο άφρόξενο.

Γ' αυτό τού λόγο, πρέπει να έχομε στόσ ύπηρέτες μας δωμάτια άνετα, φωτισμένα, νύφερα και με κάθε δυνατό κομφορ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

'Ο κ. Γεώργιος Καραντάσης (Σκίτσο τού κ. Σοφ. Άντωνιάδη)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ—ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!
 Η πιό σπαρακτική, ή πιό άναφρισταστική, αλλά και πιό παθητική ιστορία έρωτος, που θα τήν διαβάσετε με βουρκωμένα τά μάτια.